

Ljubim. Koga? Kaj? To spomladansko jutro, daljave za sirotiščem, gospo Bogdanovo? Ljubim sovraštvo. Prečastiti, prišla bom k spovedi. Jutri. Da vam povem, kako sovražim.

Nikogar med nami ni poživila nedelja. Na dnu naših src leži velika, sveta, breznadna želja:

Imeti bluzo iz tenke bele svile...

NEVIDNA KRILA

TRIPTIH — ANTON DEBELJAK

I.

Zamišljen vase stopam sam ob vodi,
ko val nevzdržni v daljo ji poteka.
Na mah uzre oko mi v njej človeka;
glej čudna stvar: možak po glavi hodi.

Mrtvak je ta, ki zdaj po tebi brodi,
nikoli živel ni, nemirna reka,
on nič ne moti bistrega ti teka,
nobeni izpostavljen ni nezgodi.

Ta ljubka, gibka slika iz korita
nikomur nikdar zlega ne napravi,
ne spi, ne je, ne pije, ne prezeba.

Pri vsem tem važna zdi se mi oseba:
ta senčni stvor simbol je bajke, mita,
ki čar in mik življenju daje pravi.

II.

Jaz ne razumem — reče kemik Makso —
čemu ljudje se bavijo s soneti.
Zakaj pozabe moral si oteti
nam Hamleta, zakaj, Grammatik Saxo?

Sanjarstvo vaše, to ni nič za prakso.
Pa vsi ti vaši notranji poleti,
mi pač ne vemo z njimi kaj početi.
Mar nanje kdo je kdaj postavil takso?

Izguba ur je vsaka taka muha,
zakaj nikomur ne prinese kruha,
vaš slavni Sen ni čisto nič koristen.

Na katerem shodu je kedaj nastopil,
h kateri stranki se je kdaj priklopil,
sicer pa, je li delavec to pristen?

III.

A vendar, Makso, Sen je pravi stvarnik:
na čelu rokodelcem šviga spretno,
načrte snuje za naprej okretno
ta plodni naš predhodnik in udarnik.

Pa zviška — nepozaben bogozarnik —
za rast izbira seme prapočetno,
pripravlja pota bistra neverjetno
za vse bodoče čudotvorni čarnik.

Brez njega vse je zidano na pesek.
In komaj zacvetè na njej izvesek,
mogočna stavba nagne se sumljivo.

Vse, kar je v narodu vrednote trajne
in kar je klene cene neomajne,
brez teh nevidnih kril je neumljivo.

OTROŠKA POEZIJA V RUSIJI

N. BAHTIN

PESNIKI za odrasle ljudi se redkokdaj lotijo pisanja otroških pesmi. Med pomembnejšimi ruskimi pesniki sta pisala otroške pesmi le Žukovski in Nekrasov. Pravljičice A. S. Puškina in I. I. Eršova (»Konek-gorbunok«) so bile napisane za odrasle, a so postale podobno kakor basni Krilova najljubše otroško berilo. V sredi XIX. stoletja sta pisala za otroke J. P. Polonski in A. N. Pleščejev, ki pa sta bila oba pesnika srednje vrste. Konec XIX. in v začetku XX. stoletja je izšlo nekaj dobrih pesniških zbirk za otroke, med njimi knjige A. Bloka, Saše Černega, P. Solovjeve (Allegro) in dr. Vse te zbirke so bile namenjene otrokom premožnih staršev in prepojene z meščanskimi nazori; po revoluciji ni nobena doživela nove izdaje. Seveda ima tudi meščanska poezija nevtralne teme (na pr. o prirodi, domačih živalih itd.), toda pesmi, ki opevajo skrbno pestunjo, rišejo idile iz življenja »poštenih delavcev« ali pa pozivajo bogataše, naj pomagajo revežem — take pesmi so kajpada v sodobnem ruskem življenju popolnoma nepotrebne.

Zmeda, ki je zavladovala v Sovjetski zvezi po dveh vojnah, svetovni in državljanski, sevé ni bila ugodna za razvoj otroške poezije. L. 1918. je izšlo samo nekaj drobnih knjižic na rjavem papirju in z linorezi, namreč zbirke N. Vengrova, N. Ljubovine in Sergeja Jesenina. Jeseninova knjižica je bila po svoji temi (legenda o malem Jezusu) poslednja otroška knjiga z verskim motivom; knjiga N. Vengrova je obravnavala običajno témo otroških knjig, témo o živalih. Polagoma pa je knjižni trg začel oživljati; podjetni privatni založniki, ki so izrabljali zanje prikladno dobo